

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Caput X. De Sigillo Confessiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

furis absolvere possint.] Ecce! ex sola non avocatione, seu non reservatione, infert Concilium Iurisdictionem absolventi universalem: ergo supponitur hac prius collata: ergo vel immediate à Christo, per Ordinationem, vel ab homine. si illud: habetur intentum. si secundum, deberent adversarij adferre aliquem textum ex quo talis collatio colligeretur, sicut e contra colligitur reservatio ex cap. Omnis utriusque sexus de Pœnit. & remissionib. quod etiam est caput 21. Concilij Lateran. sub Innoc. III. & est relatum in Tridentino sess. 14. c. 5. in fine. [Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata saltim semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & iunctam sibi pœnitentiam proprijs viribus studeat adimplere, &c.] Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit iusta de causa sua confiteri peccata, licentiam prius postulet, & obtineat à proprio Sa-

cerdote, cum aliter, NB. ipse illum non possit absolvere, vel ligare.]

Ad argumentum suprà contra hanc Sententiam factum, facilis est responsio, non intervenire inutiles circuitus & ambages, sed necessarias ad rectè gubernandam Ecclesiam, & adhuc salvari propriè dictam Iurisdictionem delegatam, sicut esset Iurdictio propriè delegata, si Princeps causam ad se avocata committeret iudicandam vni ex Academicis Consiliarijs, quia committeret ei vices suas, ut suo nomine, (& non ex Officio cui de iure sit annexa Iurdictio, quæ dicitur ordinaria) iudicaret causam, alioquin à se iudicandam vi avocationis: ita etiam faceret Episcopus constituendo aliquem Religiosum Pœnitentiarium in sua Cathedrali Ecclesia. Vnde non est ad rem exemplum allatum à P. Dicastillo, ut consideranti patet.

CAPVT X.

DE SIGILLO CONFSSIONIS.

CONTROVERSIA I.

Quo iure sit hoc Sigillum introductum in toto suo rigore.

1016. **S**igillum hoc esse rigidissimum, & pro omni casu humana auctoritate indispensabile, sine consensu pœnitentis, ac præterea etiam se extendere ad alios quam Confessarios, nempe qui vel audiunt confessionem, vel à Confessario ex consensu pœnitentis consuluntur, vel interpretes agunt, adeoque esse longè vniuersalius quam sit Secretum naturale, quo quis ab altero obligatur, certum est ex perpetuo fidelium Sensu. Vnde ab illo rigore non eximit quantumvis magnum Reipublicæ detrimentum imminens ex observatione Sigilli, sicut eximit à Secreto naturali. Neque hoc debet videri grave Reipublicæ: non enim habuit Reipublica jus ad confessionis institutionem: quod si ergo non fuisset institutum hoc Sacramentum, Reipublica incurreret illud ipsum damnum quod incurrit ex observatione sigilli. Porro hoc sigillum non est solum primariò institutum in bonum privatum pœnitentis, sed etiam in bonum publicum, quia erat vel necessarium vel certè valde expediens ad bene gubernandos mores totius Christianitatis, qui sine tali sigillo non accederent cum ea confidentia ad hoc Sacramentum. Vnde non habet locum Regula, quòd bonum publicum sit præferendum privato, sicut habet locum in Secreto naturali.

1027. Quæstio est, an, supposità institutione huius Sacramenti, resultet obligatio sigilli cum toto suo rigore ex ipso iure naturæ, vel ex iure positivo divino, vel ex utroque.

Prima Sententia docet, dari hanc obligationem sigilli cum toto suo rigore ex solo iure naturæ, secluso etiam vltiore præcepto divino. Ità Gaspar Hurtadus, Dicastillo, & Lugo, immeritò pro se citans Henriquez, qui apertè stat pro contraria sententia.

Secunda Sententia est, totum rigorem huius sigilli compleri per præceptum divinum positivum, adeoque non esse adequatè iuris naturæ. Ità ceteri DD. communiter. Card. Pallavicinus non videtur reipsà ab hac sententia differre, licetè spectato loquendi modo videatur aliquid singulare velle, his verbis. [Et quidem probabile est, hanc obligationem ex natura sua esse annexam præcepto confessionis, sed non adeo evidenter, quin opus fuerit, ut Christus eam promulgaret, quæ promulgatio habetur ex traditione Ecclesiæ.]

Censeo secundam sententiam esse veram. nam obligatio merè naturalis tam rigida, non ostenditur sufficienter ab auctoribus primæ Sententiæ, possètque semper verisimiliter responderi, si non accederet præceptum Christi; & mihi vix credibile est, quòd si solum præceptum naturale

X x x

esset,

esset, hactenus nullus Theologus inventus fuisset, qui non auctus esset hanc obligationem naturalem pro aliquo valde extraordinario casu negare.

Probatur ergo prima Sententia vnicè. quia si in vlllo casu liceret revelare peccatum ex confessione cognitum, redderetur hoc Sacramentum nimis exotum, nec homines amplius ita securè accederent, & sic cederet illa licentia in grave præjudicium, adeoque in irreverentiam hujus Sacramenti. Hæc tamen ratio non omnino convincit. Nam licet hoc Sacramentum sit dignum, ut homines cum illa confidentia accedant, cum qua defacto accedunt, hinc tamen non licet inferre, quodd omne illud debeat esse sub gravi obligatione, quod requiritur ad tam confidentialem accessum; præsertim si loquamur de illis peccatis, quæ quis non tenetur confiteri: item si advertamus ad illud privilegium, quod habet hoc Sacramentum, quodd quando est periculum revelationis, possit quis indirectè absolvi ab illo peccato cujus revelationem timet. Sanè negari non potest, quodd adhuc maximum beneficium esset, posse confiteri venialia cum emolumento maximo, etiamsi liceret Confessario in casu gravi revelare peccatum veniale: nam licet tunc non daretur tam confidentialis accessus, necdum tamen est probatum, quodd iste confidentialis accessus sit necessariò connexus cum institutione hujus Sacramenti: imò contrarium videtur dicendum, quodd aliter institui potuisset.

CONTROVERSIA II.

An, & quomodo liceat Confessario vti notitiâ confessionis.

1028. **G**ravis est controversia, an Confessarius possit vti notitiâ hausta ex confessione ad quasdam actiones vel omissiones ex se alioquin licitas, & quæ possent fieri hic & nunc absque notitiâ talis peccati hausta ex confessione: v. g. an Superior possit subditum amovere ab officio aliquo, vel mittere ad alium locum. fingunt alij alios casus planè metaphysicos, ut, si sciret Confessarius ex confessione, & sine licentia vtrid hac notitiâ data à pœnitente, sibi esse paratum venenum in potu, an possit abstinere à potu.

Prima sententia affirmat. Tribuitur D. Thomæ quodlib. 5. a. 13. & in 4. dist. 21. q. 3. a. 1. & in supplemento q. 11. a. 1. ad 3. Secunda Sententia negat. Varijs vtraque limitationibus vtitur, quibus omnibus consideratis fortè non vsque adeo differunt, ut differre videntur.

1029. Dicendum 1. Inspecio jure positivo Ecclesiastico, certum est, talem usum non licere Superioribus Religionum in ordine ad gubernationem suorum subditorum. Extat enim Constitutio Clementis VIII. edita anno 1594. sic loquens. [Tam Superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad Superio-

ritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne eâ notitiâ, quam de aliorum peccatis in confessione habuerunt, ad exteriorem gubernationem vrantur.]

1030. Dicendum 2. Notitiâ Confessionis licet vti ad illas actiones, quas pudor & verecundia non solet hominibus reddere ingratas, etiam suspicentur fieri dependenter à confessione aucta, modò per illas nec directè nec indirectè reveletur peccatum: v. g. licet pœnitentem singulari affectu prosequi, familiaritè & confidentius cum illo agere: in quibus ipsis tamen actionibus cautè procedendum est, quia fieri possent, ut licet ceteroquin essent actiones gratae, in his tamen circumstantijs non sine rubore pœnitenti molestè exhiberentur. Itaque omnis ille usus hujus notitiæ est licitus, quem si fiant pœnitentes esse licitum, non propterea quidquam absterrentur à Confessione, quia vident, in illis actionibus non contineri nec directè nec indirectè vllum periculum revelationis peccati, nullam exprobrationem ejusdem. Ità Lugo, Palao, Pallav. & alij. Hæc ob notitiâ confessionis possum moveri ad idendum, consulendum sine manifestatione personæ, possum vitare illas occasiones in quibus pœnitens lapsus est: potest Superior emendare suum rigorem, si ex confessione intelligat, inde nasci multas querelas & murmuraciones. Imò dicit Castro Palao, posse Confessarium vti notitiâ ad examinandum complicem, ita tamen ut non intelligat, unde moveatur ad tale examen. Notionem à priori bene assignat Pallavicinus c. 7. n. 327. debet nimirum obligatio sigilli ita esse constituta, ut non sit nimis onerosa Confessarij (sæpe vtilitate pœnitentium) ne alioquin eos à ministerio deterreat: ideo non prohibentur gentes loqui de ijs quæ audierunt in Confessione, dummodo in singulis casibus nullum sit mortale periculum manifestationis.

Dices. Ex hac ipsa licentia jam oritur periculum alicujus manifestationis in genere; nampe si arbitrio Confessarij committitur, judicetur hic & nunc nullum sit periculum, sæpe fiet ut Confessarij imprudenter judicent, & sic jam reddent confessio odiosa. R. Esse quidem aliquod remotionem periculum hujusmodi incommodum, sed illud esse leve malum, si comparatur cum illo, quod asferret præceptum adeo rigidum, non vtrid notitiâ confessionis in casibus & modis receptis; unde fit, ut neminem absterreat à Confessione.

1031. DICO 3. Ille usus confessionis est illicitus, cujus licentia redderet confessionem difficiliorem, quàm sit si ponatur non licere. R. clarius. Ille usus notitiæ est illicitus, jure declarat. Ille usus notitiæ hujus Sacramenti, cujus pro vino ex institutione hujus Sacramenti, cujus pro hibitio servit ad facilitandam confessionem. Ità Lugo, Dicastillo, Elparza, Arriaga alij. Hæc definitio est eadem quæ vrgit pro sigillo, & inde deducitur hæc Conclusio. Voluit nimirum Christus hoc Sacramentum sic instituere, & omnibus illis oblig-

obligationibus munire, ut, quantum in se erat, tolleretur omnem difficultatem, quæ oritur ex ver-
recundia vel damno incurrendo, & quæ non est
intrinseca Confessione. ut proinde in ordine ad
commodum & incommodum penitentis, non ali-
ter se habeat notitia Confessarii, quam si non sciret.
Hinc

1032. Resolvitur 1. quid agere liceat Con-
fessario, si ex confessione cognoscit imminere
sibi grave periculum, quod possit subterfugere
vitando notitiâ confessionis. R. Si fuga vel alius
actus talis esset, qui nec directè nec indirectè re-
velaret confessum, peccatum nec redderet aliunde
exosam confessionem, liceret: secus, non liceret,
quidquid dicat Conink, volens licere fugere,
etiam si inde colligerent, se à Petro in Confes-
sione proditos esse, quem bene refutat Lugo: qui
etiam rectè addit, casum non esse mortalem, sed
metaphysicum; & à tot sæculis non esse auditum,
quod contigisset, ut opus fuerit tali usu sine li-
centia penitentis, qui licentiam libenter dabit,
vel si dare nollet, non huic sed alteri confessus es-
set, vel habuisset justam causam tacendi pecca-
tum, quia est moraliter certum periculum, fore
ut Confessarius illâ notitiâ utatur, qui usus si sit
gravis penitenti, habet sufficientem causam ta-
cendi pro tunc peccatum, ut farentur Pallavicin.
& Esparza. vel denique posset Confessarius pru-
denter colligere, talem nequam non animo con-
fitebatur dixisse, sed animo obligandi Confessarium
ad non fugiendum &c. & tunc non obligaret si-
gillum.

Neque videtur alia mens esse P. Adami Tan-
neri 10. 4. disp. 6. q. 9. dub. 6. n. 140. quidquid au-
tem sit de illius mente, illud non debeo dissimula-
re. Hanc partem, ut. 11. Resol. 3. in fine, mirari,
quod Tannerus docuerit licitum vsum notitiæ
Confessionis in casu posito, contra Decretum quod
condidit noster P. Generalis Claudius Aquaviva,
prohibens doceri à nostris, aut praticari Senten-
tiam asserentem, iustis de causis licere nonnun-
quam Confessario, cum id heri potest sine ulla re-
velata confessionis suspitione uti extra Confes-
sionem notitiâ per confessionem habitâ. Hanc
Dianæ admirationem approbat P. Dicastillo n. 140.
in fine. Sed uterque admirationem facile depo-
nisset, si legisset sequens folium P. Tanneri, qui
§. Quâ ratione mentionem facit huius ipsius De-
creti, ubi notat, prædictum Generalem fuisse super
hoc decreto ex Germania consultum, & respon-
disse, mentem sibi ac propositum fuisse, vsum NB.
ejus notitiæ duntaxat prohibere in ijs, quæ perti-
nent ad regimen & gubernationem superiorum.
in cæteris verò casibus qui incident (adeoque
etiam in secretis suffragijs, v. g. si ex confessione
constaret aliquem esse indignum aut incapacem
alicujus beneficii aut officij) cum statuendum
nihil, ita se gerere vnumquemque debere, uti
scientiæ suæ ex Doctorum sententijs consul-
tus fore cognoverit. Denique etiam Castro Pa-

lao ad longum refert verba Decreti illius, nihil-
ominus sententiâ Tannerii tenet.

Pro Sententiâ P. Conink paulò antè relata
objici potest: quia in tali casu videretur fore lex
moraliter inobservabilis, considerata humanâ fra-
gilitate. R. Multas alias leges exstare, quæ
etiam obligant in casu difficillimo, & moraliter
impracticabili, sed rarissimo, eò quod si talis ca-
sus exceptus esset, inde per consequentiam seque-
retur maximum præjudicium contra finem legis,
& sic ejus utilitas elideretur. Exempla sunt ob-
via. obligatio non mentiendi, non dicendi hare-
sin externam, non occidendi directè innocen-
tem, exponendi se periculo vitæ ad liberandum
eum, quem insultè in tale periculum coniecisti,
hæc inquam & plures similes, nullam admittunt ex-
ceptionem, ne quidem pro casu quo similes actio-
nes essent necessarie ad conservandam propriam
vitam. imò repetiuntur etiam hujusmodi leges
humanæ, ut lex non contrahendi cum persona
conjuncta in certo gradu; non celebrandi sine ve-
stibus sacris, non in fermentato, &c.

1033. Resolvitur 2. Non licere uti noti-
tiâ confessionis, ad neganda Sacramenta indigno,
vel habenti impedimentum ex confessione no-
tum: unde si talis petat denunciari à Parocho,
nec Parochus habeat licentiam aperiendi impedi-
mentum, eò quod deberet loqui de peccato au-
dito, debet denunciare, & assistere Matrimonio
quantumvis invalido; alioquin jam redderetur
odiosa confessio. ut post alios docet P. Aversa de
Matrim. q. 7. §. Quod si parochus.

Resolvitur 3. Possit Confessarium in secun-
da confessione loqui de peccatis auditis in priori
confessione, in quantum hoc conducit ad diri-
gendum penitentem. Tam enim iterum agit Vi-
carium Christi, & ut talis scit peccata præterita,
& statum penitentis inde dependentem. Certè
in hac licentia fundat se illa praxis & consilium
quod datur penitentibus, ut constanter vni confi-
teantur. Extendit hoc Lugo cum Henriquez, ut
etiam possit statim post datam absolutionem adhuc
aliquid monere occasione peccatorum confesso-
rum, quia censetur adhuc moraliter durare illud
judicium, quidquid contradicat Fagundez &
Diana.

Resolvitur 4. Contra Suarez, Filliucium,
& Nunnium, quod si penitens neget confessario
petitam licentiam loquendi de peccatis auditis,
non possit de illis loqui, alioquin hæc petitiõ li-
centiæ esset mera caremonia & vrbalitas, & hac
ratione redderetur exosa confessio, non minùs,
imò magis, quam si fuisset, non petitiã
licentiã, locutus.

CONTROVERSIA III.

Utrum ratione Sigilli defendi possit licentia manifestandi Complicem in confessione, si peccatum aliter explicari non possit.

1034. **D**ubitatur, an, quando species peccati non potest explicari, quin Confessario innotescat persona complices, possit subterfieri talis circumstantia peccati, propter famam proximi, vel an liceat, imò an tenearis Complicem manifestare. v.g. commisisti incestum cum Sorore aut Matre, & Confessarius novit tuam sororem & matrem, queritur, an satis sit dicere: commisisti incestum: ita tamen ut specialitas incestus in alia confessione manifestetur alteri confessario, cui non sit nota persona complex. In praxi certum est, utrumque fieri posse; cum utraque opposita Sententia sit saltem extrinsecè probabilis. Nunc autem rem speculativè examinamus.

Prima Sententia docet, posse ac debere Complicem reticere. Ratio est, quia ob incommodum grave proximi potest peccatum reticere: jam verò, infamari etiam apud unum est grave incommodum, & proximus habet jus ad suam famam: ergo possum: & quia possum, debeo ex Iustitia parcere ipsius famæ. Ita non pauci apud Dianam & Dicastillo, quibus accedit Arriaga.

Secunda docet, licere tunc manifestare complicem atque debere. Ita quadraginta nominati AA. celebres relati à P. Dicastillo, quibus & ipse accedit: item Amicus, Castro Palao, & quod magnum veritatis argumentum est, in ea conveniunt Suarez & Vasquez. est etiam S. Thomas in terminis in 4. dist. 16. q. 3. a. 2. quæst. 5. ad 5. et denique S. Bernardi, qui eam indubitanter supponit in formula honestæ vitæ, his verbis. [De nullo prorsus sinistrè loquaris, quantumcunque sit verum, vel manifestum, nisi in Confessione, & hoc ubi non potes aliter manifestare peccatum tuum.]

1035. Huic Sententiæ libenter assentior, tum quia est tantorum virorum, tum quia coheret cum regulis quas tradam in tr. de Iust. circa Detractionem & Occisionem indirectam innocentis in certis casibus licitam; que in presenti casu multò magis locum habent, ubi damnum infamationis plurimum minuitur obligatione sigilli, quo complex non minus gaudet quam penitens.

Omissis varijs probationibus, quarum inefficaciam ostendit Arriaga & Dicastillo, melior probatio est quæ videtur Amicus, Palao, Dicastillo, & etiam insinuat Lugo, Suarez, Vasquez, scilicet, quòd alter complex habeat quidem jus ad suam famam, sed non cum tanto meo incommodo, quòd subirem, si non liceret mihi totam speciem peccati explicare, adeòque non potest esse rationabiliter invitatus, quòd innotescat delictum Confessario sine periculo ulteriori damni, & in

tam arcano iudicio, quando hoc est necessarium, ut ego possum integrè meum peccatum confiteri, directam ejus absolutionem consequi, & ceterè iterum confitendi liberari, competentem accipere instructionem & correctionem, &c. propter quæ bona Christus hoc Sacramentum instituit, & integram confessionem præcepit, eamque impotenti sigillo facilitavit, illisque bonis possibilibus ipsius penitentis famam, eum obligando, ut cum sui infamatione illa bona procuret. Ergo petierit & à fortiori censendus est Christus licentiam dedisse, propter hæc ipsa bona confitendo infamandi complicem, quando aliter non possumus illi consequi; nam minor causa sufficit, ut liceat famare proximum (ceteris paribus) quam sufficiat, ut obliget ego ad me ipsum infamandum. Hæc est tota substantia probationis, prout ab alijs proponitur; cujus fundamenta partim tradam tract. de Charitate, quæ proinde hic non repeti, partim tradam loco indicato de Iure & Iustitia tract. 1.

1036. **DICO** nunc ulterius. In talibus non solum licitum est, sed etiam tenemur manifestare complicem. Ita plerique ex Antiquis secunda Sententia. Et hic habes, lector, exemplum clarissimum contra doctrinam Clarissimi viri Prosperi Fagnani de Opinione probabilis, quam retuli & impugnavi in lib. 2. Habes, inquam, exemplum, quo homo constituitur in tali circumstantia, ut necessitetur ad sequendam Sententiam probabilem, & non possit habere certitudinem, quam ille auctor semper requirit. Nam probabile est, te teneri manifestare complicem, & insuper probabile est, te teneri ad tacendum, & tamen utrumque declinare non potes, & quin aliquatenus exponas periculo materialis erroris, sicut potes declinare in alijs casibus, ut, si probabile est licere sumere duodecim vncias pro collatione, & est probabile non licere, & est tamen certum te non errare aut peccare si abstineas ab illis. Probatur autem Conclusio. Quando concurrunt duorum præceptorum materiae impossibiles, tunc cessante obligatione unius præcepti, & non interveniente aliunde alia causa excusante ab observatione alterius præcepti, obligat alterum præceptum: v.g. teneor hodie audire Missam, quia est dies festus: teneor non dare occasionem scandali proximo, si tunc meo incommodo præponderante possum cavere: si exeam è domo, scandalizabitur Petrus mei adpoculus: prævalet tamen commodum Missæ, tunc non tantum licet adire Missam, sed teneor adire, nisi accedat alia ratio excusans, v.g. morbus, aut iactura rei domesticæ: tunc enim excusor, non ex cessatione legis oppositæ de scandalo cavendo, sed quia lex humana præcipiens Missam non obligat cum tali incommodo meo.

Sic se res habet in casu nostro: concurrunt materiae duorum præceptorum, negatio scilicet infamationis proximi, & integritas materialis confessionis, præceptum non infamandi cessat, ut pro-

vt probatum est conclusione præcedente: ergo secundum præceptum obligat, nisi interveniat alia causa excusans, qualis esset v.g. periculum evulgationis, &c.

Quod si illud peccatum jam aliàs essem confessus, & vellem modò confiteri generaliter, tunc

quidem non tenerer manifestare complicem, quia non teneor in confessione generali omnia dicere quæ jam semel confessus sum, licet tamen manifestarem, vt patet ex prima Conclusionem, & bene resolvit Dicastillo.

Dicastillo.

CAPVT XI.

DE SATISFACTIONE SACRAMENTALI.

CONTROVERSIA I.

An opus formaliter satisfactorium debeat esse pœnale, formaliter liberum, & in gratia factum.

1037. **D**ICO 1. Opus satisfactorium debet esse pœnale. Ita cum D. Th. communis contra Vasq. Probatur ex Trid. loco cit. Ratio est, quia satisfactio est vindictio delicti commissi, & ordinatur ad correctionem tum ipsius satisfaciæntis, tum aliorum vt abstercantur, ac denique succedit in locum pœnæ à Deo infligendæ. An autem omne opus meritorium ratione suæ victoriæ quam includit omnis actus virtutis, sit hoc ipso pœnalis, & requirat arduitatē, dictum est lib. 2. tr. de Merito.

1038. **D**ICO 2. Opus satisfactionis à nobis sponte susceptum, debet provenire ab exercitio libero & meritorio. Probatur. Debet enim esse tale, per quod homo placeat Deo, & dignus fiat cuius opus acceptetur loco pœnæ alioquin infligendæ. debet etiam opus externum dignificari ad hoc, vt habeat vim satisfaciendi satisfactioe contradistincta ab illa quæ inest (ex communiore sententia contra Ariagam d. 22. à n. 19.) actui formaliter meritorio: dignificatur autem & qualificatur ex eo quod procedat ab actu meritorio. Sanè omnes iudicamus, eum qui dormit humi, præcisè quia non habet lectum, non satisfacere Deo per talem mortificationem.

1039. **D**ICO 3. Pœnalitas externa augeret Satisfactionem quò est maior, etiam si nullum novum exercitium liberum accederet, vel tunc influat, quidquid sit an augeat rationem meriti, de quo dictum est, de Merito. Conclusio est communis contra Suarez d. 48. f. 8. n. 16. & 18. Probatur. Quia Satisfactio se habet per modum solutionis, in qua consideratur non solum affectus (vt in merito) sed ipsa exterior executio.

Accedit communis fidelium sensus, vtique in ratione allata fundatus: solemus enim nos affligere jejunijs, disciplinis, cilicijs, in eum finem, vt transacta actione relinquatur adhuc dolor in-

dependenter ab actuali libero voluntatis exercitio immediatè influente; & per talem dolorem censemus satisfieri copiosius, quàm si talis dolor non sequeretur.

Hinc si quis det famulo pecunias distribundas pauperibus, vt satisfaciatur pœnitentiæ injunctæ, tunc primum consequetur fructum satisfactionis, quando actu dabitur elemosyna, licet tunc ipse dormiat: quia tunc ponitur alienatio pecuniæ, quæ est realiter, & objectivè pœnalis.

Objicies. Ex hoc sequi videretur, adhuc satisfieri per opus pœnale, quando illud inceptum est in gratia, & continuatur superveniente peccato, quia adhuc verum est dicere, quòd procedat ab actu meritorio originaliter, & non requiritur eum de præsentī existere. R. Magnorum DD. Sententiam esse, quòd Pœnitentia non solum possit impleri in statu peccati mortalis, quantum satis est, vt pœnitens liberetur ab obligatione imposita per Sacerdotis claves, verum etiam illam pœnitentiam liberare pœnitentem ab aliqua parte pœnæ; cuius ratio est, quòd sit opus pœnale injunctum à Iudice, vt tali: Alij dicunt, habere primum suum effectum remoto obice, quos refert & sequitur Lugo.

Vtrum autem sit peccatum saltè veniale, perficere pœnitentiam in statu peccati mortalis, negant plures, quos refert & sequitur P. Antonius à Spiritu sancto. probabilis tamen est Sententia Alensis & Barbosa apud eundem, esse peccatum saltè veniale, quia est aliqua irreverentia erga Sacramentum, impedire quominus statim

consequatur suum effectum satisfactionis.

Xxxx 3

CON-